

Chương Sáu

CUỘC BIẾN HOÀI DƯƠNG

Khi đến tá túc ở Hoài Dương Phái, Giang Hàn Thanh nghĩ rằng chỉ tạm đỡ đôi ngày rồi sẽ tìm phương giải quyết, không ngờ mới đến chưa trọn một ngày thì chuyện phiền phức đã đến ngay cho những ân nhân của mình, tự nhiên trong lòng hắn vô cùng cảm khái.

Nhưng hiềm vì khí lực đã kiệt tận, cử động đi đứng đều phải nhờ đỡ vịn, hắn chợt cảm thấy con người của mình ở lại nơi đây thì chỉ chuốc thêm phiền não cho chủ nhân chứ không đem lại cho sự yên lành.

Vốn là một con người bình tĩnh trong mọi sự việc, cho nên tuy trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò nhưng ngoài mặt hắn vẫn thản nhiên, hắn mỉm cười đáp lời Quách Thế Phần:

– Di trượng đã lo lắng quá nhiều, tiểu điệt xin lĩnh dạy.

Quản Thiên Phát lật đật đứng lên đỡ Giang Hàn Thanh đứng dậy đi trở vào phòng.

Nhìn theo hai người, Quách Thế Phần thở ra nói với hai người sư đệ:

– Giang Hàn Thanh nghi biểu đúng là một nhân tài, ngày sau khi phục hồi được công lực, nhất định không kém gì so với Giang đại tiên sinh thuở sinh tiền, chỉ có điều đáng tiếc là lại đang mang chất độc kỳ lạ trong mình, thật đúng là rồng nằm bãi bể...

Nhậm Bá Xuyên nói:

– Bọn giặc đã giả mạo, Đường Hoa Đà mà đến đây thì nhất định cũng bị bọn chúng hãm hại, bây giờ cả vùng của chúng, trừ Đường Hoa Đà ra không còn có vị danh y nào khả dĩ trị chứng bệnh của Giang Hàn Thanh được, trong khi đó theo chứng bệnh lạ lùng ấy thì không nên để lâu ngày hơn nữa.

Quách Thế Phần cau mày:

– Y sĩ trong giang hồ bây giờ thật khó tìm ra được những người chân chính có tài.

Chúc Tú Phu vụt nói:

– Đại sư huynh, tiểu đệ nghĩ đến Thiên Phong Đạo Trưởng ở Bạch Vân Am tại Bắc Kỳ Sơn cũng là người rất giỏi về y học đấy chứ?

Quách Thế Phần thở dài lắc đầu:

– Thanh Phong Đạo Trưởng tuy nổi danh là thần y trong giang hồ, nhưng ông ta lại cũng nổi danh là nhân vật lãnh đạm nhất, người đó gần như xa lánh tất cả, không thích chuyện ân oán giang hồ, cho nên phàm là người võ lâm đến cầu trị bệnh đều bị

ông ta từ chối. Trước kia chưởng môn nhân Bát Quái Môn là Cổ Phong Kỳ bị Huyền Âm Cửu Chuyển Chưởng làm trọng thương đã cố đến cầu ông ta chữa trị nhưng ông ta đóng cửa không tiếp, vì thế ta biết không làm sao cầu ông ta chữa trị cho Giang hiền điệt được.

Nhưng chợt nhớ ra chuyện Bắc Lý “Tiên Nhân Chưởng” đến Bắc Hiệp Sơn Bạch Vân Quan dưỡng bệnh, Quách Thế Phần nói tiếp:

– Bây giờ trừ Thanh Phong Đạo Trưởng thì thật sự khó tìm được người thứ hai nào nữa, chỉ còn cách chờ qua ít hôm rồi đưa Giang hiền điệt đến Bắc Hiệp Sơn thử xem sao.

Tiếng xao động bên ngoài bây giờ đã hoàn toàn yên tĩnh và Tào Vĩnh Thái với Nghiêm Ấu Tín song song đi vào bảm cáo:

– Chúng đệ tử đã cho mai phục xong rồi. Chẳng hay sư phụ còn có điều chi dặn bảo?

Quách Thế Phần gật đầu:

– Được rồi, nếu có địch nhân xâm nhập thì bọn người cứ theo nhiệm vụ vị trí của mình mà thi hành, có điều nên nhớ là chỉ trừ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ mới ra mặt đương đầu với chúng, còn không thì cứ để mặc ta nghe.

Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín cúi mình:

– Chúng đệ tử xin tuân lệnh.

Chờ cho hai tên đệ tử lui ra, Quách Thế Phần phát tay tắt hết các ngọn đèn.

o O o

Qua gần đến canh hai, tất cả nhân số của Hoài Dương Phái đã hoàn toàn giữ chặt vị trí của mình và sẵn sàng ứng phó.

Nhưng chung quanh tình hình vẫn im lặng, chưa thấy có điều gì khác lạ...

Cả tòa nhà đồ sộ đèn đuốc tối đen càng làm cho không khí nặng trĩu trĩu...

Ngay lúc đó chợt nghe phía trước có nhiều tiếng khua động và trong gió có tiếng tên bay...

Rõ ràng tiền điện của Hoài Dương Tiêu Cục đã phát sinh sự biến.

“Khai Bi Thủ” Nhậm Bá Xuyên đứng phất lên:

– Đại sư huynh, địch nhân quả nhiên đã đến, chúng ta hãy ra đó xem sao.

Quách Thế Phần vẫn ngồi yên mỉm cười:

– Hãy còn sớm lắm, bất quá đó chỉ là tiền tiêu tầm thường của họ đó thôi, chúng làm công việc dò thám xem chúng ta có chuẩn bị không đấy thôi, bao nhiêu đó các vị võ sư đã thừa sức ứng phó rồi.

Quả nhiên, sau lượt cung nổ và vài tiếng rú khê rồi bốn bên lại trở vào im lặng.

Lúc bấy giờ vừa hết canh hai, vành trăng cuối tháng chênh chếch đầu non như một lưỡi liềm bằng bạc càng làm cho bầu trời đậm nét u trầm.

Qua một lúc khá lâu, chợt nghe tiếng cung nổ lại khua lên, tiếp liền theo là tiếng la ó, tiếng binh khí chạm nhau liên tục...

Quách Thế Phần biến sắc đứng lên:

– Lực lượng chính của chúng đến rồi.

Ông ta nói chưa dứt lời thì một tiếng hú vang lên lạnh lót và một giọng trầm tiếp nối:

– Hoài Dương Tam Hiệp, sao đến bây giờ mà vẫn trốn trong nhà, không ra tiếp khách thế?

Quản Thiên Phát lật đật bước tới gần sư phụ nói nhỏ:

– Sư phụ, đúng là giọng nói của Mai Hoa Lệnh Chủ.

Quách Thế Phần gật đầu quay lại nói với Chúc Tú Phu:

– Tam đệ nhớ giữ chặt nơi này đừng để cho chúng xâm nhập nhé.

Chúc Tú Phu gật đầu:

– Đại sư huynh cứ ra ngoài đi.

Quách Thế Phần quay lại Nhậm Bá Xuyên:

– Nhị đệ hãy theo ta.

Vừa bước ra ngoài thì bắt gặp ngay bóng người áo đen đứng sừng sững trên mái ngói, Quách Thế Phần rúng động...

Ba người này cách ăn mặc đúng y như lời Quản Thiên Phát đã nói...

Người lãnh tụ Hoài Dương Phái ngẩng mặt vòng tay cười nhẹ:

– Ba vị là cao nhân ở phương nào? Xin thứ lỗi vì sự quang lâm đột ngột nên không tiếp nghinh trọn lễ.

Người áo đen đứng giữa lạnh lùng:

– Quách tổng tiêu đầu có lẽ đã biết lai ý của chúng tôi rồi chứ?

Người ấy vốc người khá cao, cử chỉ khoáng hoạt chỉ có giọng nói là rất lạnh lùng.

Quách Thế Phần gục gặc đầu.

Với vóc dáng này quả rất giống Giang Bộ Thanh...

Và ông ta lại vòng tay:

– Vâng, chúng tôi cũng đang muốn thỉnh giáo chư vị.

Người cao lớn áo đen đứng bên trái vụt rút ra một lá cờ đen, trầm giọng:

– Quách tổng tiêu đầu chắc biết lá cờ này chứ?

Là một con người biết nhiều hiểu rộng, nhưng thật tình Quách Thế Phần chưa hề thấy lá cờ ấy lần nào trong chốn giang hồ, ông ta đáp:

– Xin lỗi, quả tình tại hạ chưa từng biết qua lá cờ ấy.

Người áo đen bên cạnh nói:

– Đây là “Mai Hoa Kỳ Lệnh”. Chắc tổng tiêu đầu đã có nghe rồi chứ?

Quách Thế Phần cau mặt.

Quả nhiên, giữa nền đen của lá cờ có một đóa hoa mai nho nhỏ.

Và ông ta nhận ra vóc dáng của người áo đen đứng bên trái này tương tự Sở Như Phong.

Họ Quách điềm đạm mỉm cười:

– Quách mỗ vốn là kẻ cô lậu quả vắn, vì thế cho nên chưa từng nghe biết.

Người áo đen bên trái cười âm hiểm:

– Tại hạ bây giờ có thể cho Quách tổng tiêu đầu biết chứ?

Quách Thế Phần vẫn điềm đạm:

– Và đó là lai ý của tam vị đó sao?

Người áo đen bên trái nói:

– Đúng. Lệnh chủ ta nhận rằng Hoài Dương Phái là một thế lực khá lớn vùng Giang Bắc, đáng lý ra phải sớm quy hạ dưới lệnh kỳ.

Nhậm Bá Xuyên hừ trong miệng:

– Đúng là giọng điệu của kẻ ngông cuồng.

Người áo đen bên trái cười âm hiểm:

– Vị vừa mới nói đó có phải là “Khai Bi Thủ” Nhậm đại hiệp đấy không? Ha ha... Nhậm đại hiệp cho lời lẽ của tại hạ cuồng ngông như thế là đại hiệp đã không biết được đại thế của giang hồ hiện tại.

Không để Nhậm Bá Xuyên mở lời, Quách Thế Phần rước nói:

– Lệnh chủ của chư vị là người nào?

Người áo đen đứng giữa lên tiếng:

– Chính tại hạ đây.

Quách Thế Phần cười lớn:

– Mai Hoa Kỳ đã là một thế lực đông đảo vùng đại giang Nam Bắc thì nhất định quý lệnh chủ phải là một nhân vật có danh vị giang hồ, thế sao lại không để mặt thật mà diện kiến cùng nhau?

Mai Hoa Lệnh Chủ lạnh lùng:

– Có sao. Quách tổng tiêu đầu cứ biết là Mai Hoa Lệnh Chủ là đủ rồi.

Nhậm Bá Xuyên nói:

– Dấu đầu dấu mặt, hành động rình mò núp lén thì làm sao gọi là nhân vật chính danh?

Quách Thế Phần nói:

– Đúng, tôn giá tốt hơn nên bỏ mảnh vải che mặt ra cho người khỏi điều mai mỉa.

Mai Hoa Lệnh Chủ nói:

– Quách tổng tiêu đầu cho rằng bản tòa là người quen đấy chứ?

Quách Thế Phần biết hấn quả nhiên lợi hại, hấn nói như thế là có ý thử mình có phải nghĩ hấn là Giang Bộ Thanh hay không đây.

Ông ta làm bộ ngạc nhiên:

– Xin thứ cho tầm mắt nông cạn của tại hạ, vì tại hạ không nhận biết được tam vị.

Mai Hoa Lệnh Chủ cười sằng sặc:

– Biết hay không biết chẳng có gì quan hệ, chỉ có điều nếu Quách tổng tiêu đầu muốn biết bộ mặt thật của bản tòa thì chỉ cần có một điều kiện thôi.

Quách Thế Phần hỏi:

– Tại hạ xin lắng nghe.

Mai Hoa Lệnh Chủ nói:

– Trừ việc đầu nhập dưới bản kỳ, còn ngoài ra thì không có cách nào khác được.

Nhậm Bá Xuyên cười khẩy:

– Hơi khó.

Mai Hoa Lệnh Chủ vẫn với giọng lạnh lùng:

– Thế các vị muốn cơ nghiệp trăm năm của Hoài Dương Phái phải bị hủy diệt hay sao?

Quách Thế Phần giận dữ:

– Hủy diệt bằng tay của các hạ à? Hừ, cái đó sợ rằng các hạ chưa đủ sức!

Mai Hoa Lệnh Chủ cười gằn:

– Quách Thế Phần, người cho rằng lời của ta là lời dọa dẫm thôi à?

Nhậm Bá Xuyên thét lớn:

– Bọn cuồng đồ, đêm nay thì bọn bay đừng mong thoát khỏi.

Mai Hoa Lệnh Chủ gằn giọng:

– Bọn bay có lẽ không thấy quan tài nên chưa sợ chết.

Và hắn quay qua người áo đen bên trái khẽ gật đầu ra lệnh.

Gã áo đen bên trái đưa thẳng lá cờ lên không mà quay luôn ba bận...

Quách Thế Phần mím miệng nhìn trôn trời...

Nhất định đây là hiệu lệnh tập kích của chúng.

Quả nhiên, từ mặt ngoài phía trái, năm sáu gã áo đen bịt mặt túa ra vây chặt lấy hậu điện của Hoài Dương Tiêu Cục và ba người áo đen của Mai Hoa Lệnh Chủ nhích chân dần thành thế chân vạc đối diện với Quách Thế Phần.

Người áo đen bên phải cho tới bây giờ mới cử động, hắn vung tay áo lên lia một cái, một quả tên lửa xẹt thẳng lên không.

Mũi tên lửa vừa bắn lên, từ phía trước vụt có tiếng rập lên vang dậy.

Và tiếng binh khí tiếp theo.

Quách Thế Phần rút phất ngọn Nhạn Linh Dao:

– Tất cả dừng cho một kẻ nào thoát khỏi.

Từ bên sau Mai Hoa lệnh chủ, một bóng người vụt như nhoáng ra.

Bóng người vừa nhoáng lên là cung nỏ đã rào rào...

Quả đúng là những kẻ lợi hại, dưới màn cung nỏ rào rào, ba người của bọn Mai Hoa lệnh chủ đã sa mình y như những chiếc lá khô lướt qua một cách an nhiên.

Người áo đen bên phải vụt thét lên:

– Muốn chết...

Vừa thét, hắn vừa lao tới bóng người khi nãy.

Thì ra bóng người vừa nhảy lên để ban lệnh cho cung nỏ khi nãy chính là Phương Gia Hoàng và khi thấy gã áo đen phóng tới, họ Phương đã bật cười ngạo nghễ:

– Muốn chết là chúng bay đấy chứ...

Thanh cương đao trong tay Phương Gia Hoàng vung lên thật mạnh đón đỡ chiếc kềm sắt đang đà vút tới của gã áo đen, hai tiếng binh khí chạm nhau, lửa văng tung tóe.

Người áo đen cười nhạt, tay cầm kềm sắt của hắn hất lên...

Phương Gia Hoàng cảm nghe cánh tay tê điếng, thanh cương đao của hắn như muốn vượt khỏi tay.

Như đã thấy Phương Gia Hoàng võ công cũng không phải hạng tầm thường, người áo đen triển khai chiêu số, chiếc kềm sắt từ trong tay của hắn tạo thành những ánh thép ngời ngời.

Chỉ một chiêu đầu, Phương Gia Hoàng biết đối phương có một nội lực kinh người, hắn không dám xem thường lật đật sử dụng toàn thân công lực vung ngọc cương đao nghênh địch.

Trong khoảnh khắc, hai bên hậu đường của Hoài Dương Tiêu Cục đã rền vang

tiếng thét lẫn tiếng rú đập dồn, và nhiều bóng người mặc áo đen bao mặt lẫn xả vào vòng chiến.

Quách Thế Phần làm một bài toán thật nhanh về quân phân lực lượng,

Địch nhân hình như lấy ba người của bọn Mai Hoa Lệnh Chủ làm lực lượng chính và cũng có lẽ đó là chính diện tấn công, bây giờ gã Mai Hoa Lệnh Chủ và gã áo đen bên trái chưa xuất thủ, tự nhiên Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên cũng chưa phải vội vàng...

Khi đã nghĩ thấy rõ vấn đề, Quách Thế Phần quay qua trầm giọng:

– Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín.

Hai người đệ tử Hoài Dương Phái ứng tiếng xông ra và không cho địch nhân chiếm địa thế, khi họ vừa mới xuất hiện thì hai người tung binh khí tấn công.

Bọn sáu người áo đen bao mặt đến lúc này hình như đều là hàng cao thủ của lực lượng tấn công, họ không lẫn xả vào ngay mà lại tẽ ra bao thành thành một vòng tròn.

Thấy Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín lấy hai địch sáu mà đối phương toàn là những tay có hạng, Khai Bi Thủ Nhậm Bá Xuyên sợ bị thất cơ bèn thấp giọng nói với Quách Thế Phần:

– Đại sư huynh, tiểu đệ cần phải tiếp ứng mới được.

Quách Thế Phần gật đầu. Nhậm Bá Xuyên lật đật nhảy ra, nhưng ông ta chưa kịp xuất thủ thì đã nghe trên nóc nhà có tiếng người cười sằng sặc:

– Nhậm nhị hiệp đã có hứng thì tại hạ cũng xin thừa tiếp cho vui vậy.

Cùng một lượt với tiếng nói, người áo đen bao mặt đứng phía trái của Mai Hoa Lệnh Chủ tung mình xuống vung chưởng tấn công ngay Nhậm Bá Xuyên.

Không tránh mà cũng không nghinh chưởng, Nhậm Bá Xuyên cười nhẹ đưa tay dùng ngón “Ứng Trảo” chụp ngay vào cổ tay của đối phương.

“Đại Lực Ứng Trảo Công” vốn là ngón nghề làm nổi tiếng cho Nhậm Bá Xuyên, bất cứ lúc nào, trong trường hợp đối địch nào cũng có thể tùy cơ xuất phát, thế mà đối với gã áo đen lại không công hiệu, hấn tuy có tránh né, nhưng vẫn hoành đao đánh trả lại ngay.

Nhậm Bá Xuyên trầm tay xuống, đồng thời tay phải vung chiếc ống điều quạt ngang.

Hai người chọi thẳng vào nhau một chưởng và cả hai cùng một lượt thối lui, cả hai đều biết ngay là đối phương đồng sức với mình.

Gã áo đen cười âm hiểm:

– Nhậm đại hiệp sao chưa tuốt binh khí ra cà?

Nhậm Bá Xuyên vặn lại:

– Thế còn binh khí của các hạ đâu?

Lúc đó gã áo đen đã buông bỏ thanh đao rồi và khi nghe Nhậm Bá Xuyên nói hẳn liền rút ngay ra một cây quạt sắt, hẳn xòe ra và nhắm mắt:

– Đây, binh khí của tại hạ đây này.

Thấy món binh khí ấy, Nhậm Bá Xuyên biết ngay con người này sẽ sử dụng kỳ chiêu, ông ta vội đưa chiếc ống điếu lên gõ gõ vào không khí:

– Nhậm mỗ không có binh khí, chỉ dùng tạm cái món thường ngày không rời khỏi tay đây mà thôi.

Câu nói của Nhậm Bá Xuyên vừa dứt thì hai món binh khí lại cùng nhoáng lên và cả hai quần nhau một cách dữ dằn.

Phía bên kia gã áo đen cầm chiếc kềm sắt đã phóng ra những chiêu cực kỳ hiểm ác làm cho Phương Gia Hoàng phải thối lui...

Càng chiếm được thượng phong, chiếc kềm sắt của gã áo đen càng nhanh như gió, và cho đến bây giờ thì thanh cương đao của Phương Gia Hoàng không còn dám cho chạm vào binh khí của đối phương.

Chỉ trong khoảnh khắc, Phương Gia Hoàng đã bị nằm trọn trong vòng khống chế của hẳn, mồ hôi càng lúc càng thấm ướt cả áo ngoài.

Trong lúc nguy cấp, chợt nghe có một giọng trầm trầm:

– Phương lão đệ, hãy để tên ấy cho ta.

Bóng người vụt nhoáng lên cùng một lượt với câu nói và kính phong cũng đã nổi lên từ phía sau lưng gã áo đen...

Gã áo đen sát khí bừng lên, hẳn vung mạnh chiếc kềm sắt ra phía sau với một kinh lực kinh người.

Đang lúc giận vì có người can thiệp làm cho hẳn không thể hạ Phương Gia Hoàng được theo ý muốn, cho nên cái đánh trái của hẳn gần như dùng cả toàn thân công lực, nhưng khi chạm vào món binh khí của người tiếp ứng làm cho hẳn nghe cánh tay tê điếng, phải loạng choạng thối lui.

Người tiếp cho Phương Gia Hoàng cũng bị dội lui mấy bước và cất giọng:

– Phương lão đệ, hãy đến tiếp ứng cho hai vị sư đệ đi.

Biết người tiếp ứng cho mình chính là Hưởng võ sư, Phương Gia Hoàng không dám chậm trễ một giây, hẳn lật đật tung mình về phía ứng tiếp cho bọn Nghiêm Ấu Tín.

Người áo đen nhìn thẳng vào mặt Hưởng võ sư và gằn giọng:

– Các hạ có phải là Hưởng Phó Kính?

Hưởng Phó Kính đáp:

– Các hạ đã biết kẻ cũng là tốt lắm.

Người áo đen hỏi tiếp:

– Và các hạ là người của Hoài Dương Phái?

Hương Phó Kính cười nhạt:

– Điều đó các hạ không cần biết.

Người áo đen cười hiểm ác:

– Bằng hữu đã đem mạng ra rước lấy cái khổ cho Hoài Dương Phái như vậy thì nếu có chết cũng đừng oán hận nhé.

Vừa nói hắn vừa vung chiếc kiếm sắt luôn mang theo thế Lục Tỳ Hoa Sơn...

Hương Phó Kính cười ha hả:

– Hay lắm...

Chiếc thiết côn cùng một lúc với tiếng nói vung lên, hai món binh khí chạm nhau phát lên một tiếng kinh hồn, hổ khẩu tay của Hương Phó Kính nghe tê điếng và hai chân chỏi dưới nền gạch bể nát luôn mấy miếng.

Người áo đen cũng bị dội cả thân mình, thối lui mấy bước.

Hai chiêu liên tiếp cả hai đều đã ước lượng được sức nhau, không một ai dám khinh thường, chiếc kiếm sắt và ngọn thiết côn cùng đỡ hết bình sinh lồng lộn trong ác đấu.

Tào Vĩnh Thái và Nghiêm Ấu Tín chống với sáu tên, cả hai đều lâm vào thế hạ phong, cũng may trong khi ấy Phương Gia Hoàng vừa đến kịp thời, họ lấy một chống hai, nhưng thế tương quan vẫn còn nhiều hy vọng.

Bây giờ thì đã rõ ràng, bên Hoài Dương còn Quách Thế Phần chưa xuất thủ, bên phía tấn công, gã Mai Hoa Lệnh Chủ cũng tự thủ bàng quan.

Phía tiền viện, tiếng reo hò, tiếng rú và tiếng binh khí chạm vào nhau nghe rộn lạnh, tất cả đều lăn xả vào vòng chiến, quyết một mất một còn.

Tự nhiên, không có liên lạc cũng đủ biết toàn chúng tiêu cực phía trước đã gặp phải cường địch, họ đã dốc hết lực lượng ra chống chọi nên không còn một ai để tiếp ứng phía sau.

Bây giờ thì tiền hậu lưỡng viện trở thành thế lưỡng đầu thọ địch, cả hai nơi cuộc chiến diễn ra đều ác liệt, tự nhiên, là người cầm đầu thế lực phòng thủ, Quách Thế Phần tuy chưa xuất thủ nhưng trong lòng nôn nóng hơn ai hết.

Ngay trong lúc đó, gã Mai Hoa Lệnh Chủ đứng trên mái ngói lên tiếng:

– Quách tổng tiêu đầu, tình hình này ông ra được rồi đó chứ?

Tay nắm chặt thanh Nhận Linh Dao, Quách Thế Phần cố giữ vẻ điềm tĩnh:

– Không, ta còn đang xem đây...

Mai Hoa Lệnh Chủ lạnh lùng:

– Hợp toàn lực của Hoài Dương Phái nhưng cũng vẫn có bấy nhiêu đó thôi, chẳng

lẽ Quách tổng tiêu đầu lại khoanh tay đứng nhìn thuộc hạ của mình từng người từng người thi nhau ngã xuống?

Quách Thế Phần buông câu hỏi thăm dò:

– Các hạ định nói đến lực lượng hậu viện của các người đấy chứ?

Mai Hoa Lệnh Chủ ngửa mặt cười sặc sụa:

– Đây chỉ là một trong nhiều cánh cửa bản tòa đấy mà,... đệ nhị, đệ tam đội nhân mã có lẽ cũng sắp tới rồi đó. Bản tòa muốn nói cho Quách tổng tiêu đầu nghe một câu nói thật tình, Quách tổng tiêu đầu cứ yên lòng gia nhập vào bản phái, đầu nhập dưới cờ của bản tòa, chức chưởng môn phái Hoài Dương vẫn còn giữ vững trong tay của ngài chứ không mất đâu mà sợ.

Quách Thế Phần thét lớn:

– Câm miệng lại. Người xem ta là hạng người thế nào mà dám buông lời như thế chứ? Ngay bây giờ ai thắng ai bại vẫn chưa định được, nhưng nói cho cùng, ví dầu Hoài Dương Phái có phải trút hơi thở vào người chót thì ta cũng không bao giờ đầu nhập vào bè lũ cầu trệ của người đâu.

Quốc đôi mắt rực lửa nhìn gã Mai Hoa Lệnh Chủ, Quách Thế Phần nói tiếp:

– Người chắc thắng lắm à? Hãy xuống lăn vào vòng chiến rồi sẽ biết.

Mai Hoa Lệnh Chủ cười nhạt:

– Bằng vào người mà dám nói đến chuyện giao đấu với ta à? Thật đúng là chưa thấy quan tài nên chưa sợ cái chết là gì?

Sự tức giận làm cho Quách Thế Phần muốn nhảy lên cùng với hắn một phen sống chết, nhưng cái cố kỵ của ông là còn phải thận trọng, vì trong hậu viện này còn có Giang Hàn Thanh.

Một con người đi đứng đều vịn như thế mà nếu quả thật đối phương còn có lực lượng hậu viện thì Chúc Tú Phu không làm sao hộ vệ được khi vết thương còn đầm máu trong mình.

Nếu không phải tự mình thủ hộ thì địch nhân sẽ tràn vào như chỗ không người.

Càng nghĩ, Quách Thế Phần càng lo lắng vô cùng, nếu bây giờ có hậu viện của địch nhân kéo tới thì hậu quả của Hoài Dương Phái thật không sao lường được.

Trong khi Quách Thế Phần nôn nóng cho thế lực của mình thì Nhậm Bá Xuyên và gã áo đen vẫn ác đấu chưa có gì định phân thắng bại...

Hương Phó Kính với cây thiết côn, đã phải sử dụng toàn bộ “Đả Hổ Côn pháp” của Thiếu Lâm, và đã từ trên nóc nhà đánh xuống dưới đất rồi từ dưới đất đánh nhào lên tận nóc nhà, vẫn chưa làm sao hạ nổi tên áo đen còn trong vòng hăng máu.

Bọn ba người của Phương Gia Hoàng lấy một chống hai, cả ba sư huynh đệ vẫn phải dùng đến nước liều mạng mới tương đương cầm cự.

Tuy cuộc diện chưa định phân, nhưng ai cũng nhận rõ ràng nếu kéo dài thêm nữa thì phần bại chắc chắn sẽ về Hoài Dương Phái.

Ngay trong lúc Quách Thế Phần đang trầm tư lo nghĩ, chợt nghe hai tiếng hú từ xa xé gió thẳng tới...

Quách Thế Phần rúng động, tiếng hú đó nhất định là tiếng báo hiệu viện binh của địch nhân đã tới rồi.

Quả nhiên, sau tiếng hú dài, ngay giữa nóc nhà chính điện xuất hiện thêm hai người áo đen.

Đứng trước là một tên lùn, tay cầm cây gậy đầu rồng, phía sau là một tên cao lóng không, tay xốc thanh trường kiếm.

Hai tên ấy vừa mới hiện thân thì đồng thời hai gian nhà hai bên, trên nóc cũng nhô lên bảy tám tên áo đen, tay lăm lăm binh khí.

Tên áo đen lùn vòng tay về phía Mai Hoa Lệnh Chủ:

– Thuộc hạ đến chậm mấy giây, xin Lệnh Chủ thứ lỗi cho, chẳng hay Lệnh Chủ có chuyện gì sai bảo?

Mai Hoa Lệnh Chủ vẫy tay bằng một giọng lạnh như băng:

– Hãy hạ Quách Thế Phần cho ta.

Tên lùn ném tia mắt thật bén xuống phía Quách Thế Phần và nói với gã cao:

– Sư đệ hãy xuống đi.

Hai người cùng một lượt từ trên chúi xuống như hai con chim cắt sẵn mồi.

Quách Thế Phần nắm chặt độc kiếm, cất giọng trầm ngâm:

– Hoài Dương Phái có tan là khi nào họ Quách này đã chết, các người cứ việc xông vô.

Ông ta nhắc ngọn Nhạn Linh Dao hoành ngang giữa bụng đứng chắn ngay trước bậc thềm.

Hai tên lùn và cao tiến lên một bước. Thanh Nhạn Linh Dao của Quách Thế Phần vụt lên như một luồng mống bạc với tất cả sự bực tức trong lòng, nếu với hạng bình thường, nhất định chỉ một chiêu sát thủ ấy thôi cũng đủ không còn làm sao chống trả, nhưng hai tên áo đen lùn cao này không phải hạng dễ dàng áp đảo như thế, ngọn bồng và thanh kiếm trong tay họ cực kỳ linh động, nhất là nội lực của họ đã làm cho binh khí kéo gió ù ù.

Cả hai chia làm hai gọng kềm kẹp chặt Quách Thế Phần vào giữa.

Ngay khi đó, chợt có tiếng vang lên:

– Đại sư huynh, hãy để cho tiểu đệ một tên.

“Mộc Vũ Tiễn” Chúc Tú Phu từ trong lướt ra, thanh trường kiếm quét thẳng về

phía tên cao ồm.

Nhiều tiếng chạm vào nhau của binh khí, nhiều tia lửa lóe lên, chứng tỏ cả hai bên đều tận dụng những sát chiêu, vì Quách Thế Phần và Chúc Tú Phu nhận biết tình hình không còn có thể kéo dài thêm nữa.

Họ cũng biết rằng nếu không kịp thời hạ ngay hai tên áo đen này thì không làm sao giữ được hậu viện nơi đang có Giang Hàn Thanh ẩn mặt.

Bảy tên áo đen vừa mới tới sau lao nhanh xuống đất, họ thét gầm lên như cố khùng bố tinh thần và hè nhau lăn xả vào vòng chiến.

Tự nhiên, sự xuất hiện của đám người sau này, cũng mau làm cho lực lượng của Hoài Dương Tiêu Cục rơi vào thế hạ phong, trong vòng vây của bọn áo đen càng lúc càng đông nhân vật Hoài Dương lâm vào tình trạng cực kỳ nguy cấp.

Một tay cầm thanh cương đao, một tay cầm cung nỏ, Quán Thiên Phát đứng nhìn ra với tròng mắt gần tóe lửa, hấn cắn chặt hai hàm răng, trong lòng nóng như lửa đốt.

Hắn muốn nhảy ra tiếp viện, nhưng Giang Hàn Thanh thì không biết phải bỏ cho ai.

Hắn đứng dựa cửa nhìn ra, trước mặt đám sư huynh đệ, sự thúc, sự phụ đang lăn vào vòng máu, hắn thấy như mình đang ở trong lò hận lửa, tay hắn càng siết mạnh thanh đao nhưng vẫn chưa có cách nào...

Thình lình, từ phía trên khoảng không trung vọng đến một giọng cười sang sảng:

– Đám giặc cỏ này quả nhiên dám có gan làm loạn nơi này...

Tiếng nói chưa dứt thì một bóng người vút tới và khi chân chưa chấm đất thì hai tay đã tung ra một lượt...

Hai tiếng rú tiếp liền theo, hai tên áo đen buông binh khí ngã nằm sóng sượt...

Tuy thấy đối phương xuất thủ cực kỳ lợi hại, nhưng ý vào thế đông người, bọn áo đen lập tức rập lên ào tới vây chặt người ấy vào chính giữa.

Bóng đen cười sảng sặc, hai tay cuốn tròn một vòng, ba bốn tên áo đen bật tung ra ngoài hai trượng.

Cánh tay phải đẩy tung bọn bên địch, người mới tới lại kéo nhanh tay trái, hấp lực đã làm cho ba bốn tên nữa chúi nhủi đầu.

Một lối đánh xem như trò chơi mà tác dụng thật nhanh thật độc và dễ dàng nháy mắt, cuộc chiến đã thay đổi hẳn cán cân.

Không những bọn áo đen ngơ ngác kinh hoàng, mà luôn cả nhân vật Hoài Dương được cứu viện bất ngờ cũng đâm ra lạng khựng...

Choang!

Mai Hoa Lệnh Chủ rút phất thanh trường kiếm:

– Cuồng đồ, người phải chết.

Tiếng chét kéo dài với tia sáng của ánh thép nhắm ngay đầu người mới tới bủa xuống làm hoa cả mắt...

Người mới đến cả giọng cười sang sảng:

– Khốn kiếp, bằng vào cái nghề con nít của người mà lại dám múa may quay cuồng trước mặt lão nhân gia à?

Tiếng nói chưa dứt thì Mai Hoa Lệnh Chủ đã hự lên một tiếng thối lui và thanh trường kiếm trên tay hấn bị gãy làm đôi rơi xuống đất.

Gã Mai Hoa Lệnh Chủ rống lên:

– Hãy báo danh rồi sẽ đánh!

Đúng là một lối nói gượng gạo, một lối nói khỏ lấp vì thật sự thì không cần đánh nữa cũng đã thấy rõ hấn không phải là đối thủ của từ lúc thanh kiếm bị gãy rơi.

Và bây giờ mọi người kịp nhìn lại kẻ mới tới tiếp viện cho Hoài Dương Phái là một lão già tóc bạc hoa râm và lưng có hơi gù.

Lão khoát khoát tay:

– Bọn giặc cỏ, các người không xứng hỏi đến tên họ của ta đâu, hãy rút đi cho yên mạng.

Gã Mai Hoa Lệnh Chủ nghiêng rằng cố nén lòng căm hận, hấn biết lão lưng gù nói thật, hấn biết lão không cố giết người hay đúng hơn là lão muốn kết thúc trận đấu nơi đây, nên hấn mím môi quắc mắt về phía đám thuộc hạ:

– Đi!

Cùng một lượt với tiếng ra lệnh, hấn tung mình lên lao vút vào khu vườn dày đặc bóng tối...

Đám thuộc hạ không một giây chậm trễ, tất cả đều lật đật đông theo.

o O o